

Исус – господар

Има два паралелни пасажа в посланията на апостолите:

1 Петрово 2:1. Но имало е лъжливи пророци между хората, както и между вас ще има лъжливи учители, които ще въведат тайно гибелни ереси, като се отричат даже от Господаря, Който ги е купил, та ще навлекат на себе си бърза погибел.

Юда 1:4. Защото са се вмъкнали някои човеци, които отдавна са били посочени, *че подлежат* на това осъждане, нечестивци, които обръщат благодатта на нашия Бог в похотливост и се отричат от единствения Владетел и Господ наш Исус Христос.

Тук се говори за хора в църквата, които изопачават Божието слово. Но не на това искам да обърна внимание. В двата текста Исус е наречен Господар (Владетел) на вярващия. (вж. 1 Коринтяни 7:22 края)

Ние често говорим за любовта на Бога към нас, за това че той е нашия спасител, слуга, дори го наричаме Цар, с което му отдаваме залужена почит. Въпросът е дали в сърцето си и молитвите си го считаме за Господар, който има изисквания към нас, който очаква да вършим определени неща и е недоволен когато не ги изпълняваме. Съобразяваме ли ежедневието си с това, ”... да не живеят вече живите за себе си, но за Този, Който за тях е умрял и възкръснал.” (2 Кор 5:15)

Животът непрекъснато ни изправя пред различни предизвикателства.: проблеми с работата, семейството, здравето, и ние охотно ангажираме цялото си съзнание с решаването на тези проблеми (да, разбира се в молитва и желайки да бъде Божията Слава), но ако си припомним молитвата, който Исус ни учи (Мат 6:9-13) ще видим, че покрай всичко което може да ни се случи в този живот има едно много важно нещо, което трябва да търсим и за което да се молим: Бог да царува ако не другаде поне в сърцето ни.

Исая 57:15. Защото така казва Всевишният и Превъзнесеният, Който обитава вечността, Чисто име е Светий: Аз обитавам на високо и свето място, Още с онзи, който е със съкрушен и смирен дух, За да съживявам духа на смирените, И да съживявам сърцето на съкрушените се,

Добре, наговорихме красиви думи, и то подкрепени със стихове от Словото. Нека да видим как стоят нещата на практика: Когато аз имам личен проблем, той измества ли задължението ми да обичам ближния си (Яков 2:8), да прощам на длъжниците си (Мат 6:12), да бъда бавен да се гневя, бърз да слушам и бавен да говоря (Яков 1:19)? Това ми се случва на мен, а вероятно и на вас. Подобно нещо има описано в Исая 58:3. *Защо постихме, казват, а Ти не виждаш? Защо смирихме душата си, а Ти не внимаваш? Ето, в деня на постите си вие се предавате на своите си удоволствия, И изисквате да ви се вършат* всичките ви работи.

Да, тук става дума за пост, но описаното много добре показва как заради нещо, което ние имаме в главата като цел, изоставяме Божията воля: това което Бог очаква от нас да вършим.

Някой може да възнегодува и да каже, че е нормално когато си утеснен, когато има нещо, което те притеснява, вниманието ти да бъде ангажирано. Съгласен съм, нека не се правим на прекалени светци. Вместо това да се запитаме какво правим със свободното си време, тогава, когато животът не ни кара да гоним някаква нужда, а имаме възможност да избираме с какво да се заемем – тогава мислим ли за Господаря? Тогава, когато умът и сърцето ни не са разтревожени от нещо Бог чува ли в молитвата ни: *Говори, Господи, защото слугата Ти слуша.* (1 Царе 3:9)

Животът, към който ни призовава Бог, е много повече от онова, което допускаме (Ефесяни 3:20) Ето: Божията любов е изляна в сърцата ни (Римляни 5:5) и нищо не може да ни попречи да я живеем (Римляни 8:35), освен нашата собствена воля.